

[Vanggaard.]

ning paa det paagældende Omraade, og derfor er Overtrafikeringen i de fleste Tilfælde vedblevet.

Alle Baner kan vel, som sagt, ikke opretholdes, nogle er jo ogsaa foreslaaet nedlagt, men mange Steder er baade Privat- og Statsbanerne endnu et udmærket Trafikmiddel, som ikke mindst den mindre bemidlede Del af Befolkningen vil savne den Dag, Banerne er nedlagt. Navnlig egner Banerne sig jo til ved særlige Lejligheder at tage en Belastning, som Biltrafikken slet ikke kan tage, og har ogsaa derved deres fortsatte store Berettigelse.

Men naar der ikke sker noget, saa bryder undertiden Livet selv sig en Vej, og det gælder ogsaa for Statsbanerne. Det, der er opnaaet ved Amsraadenes efter min Mening for store Tilbageholdenhed, er, at vi nu faar en mægtig Udvidelse af Statsdriften, en Udvidelse, som jeg i og for sig ikke ønskede. Ganske vist ledes disse Ruter foreløbig i samme Spor som hidtil, og jeg forstaar ogsaa, at det er den højtærede Trafikministers Mening og vist ogsaa Generaldirektørens, at man skal fortsætte i samme Spor, men der kan komme stærke Krav, og vi kender Vejen her i Landet, det er ofte at organisere sig. Vi kan paa dette Omraade faa noget, som vi ikke har haft hidtil, og som i mange Tilfælde er en Ulempe, der følger med Statsdrift. Hidtil har det ikke vist sig i fremragende Grad, men jeg beklager altsaa, at denne Udvikling er kommet, for den kunde efter min Mening være undgaaet. Det kan ikke nægtes, at der i Befolkningen er en betydelig Sympati for den private Bilejer. Han er sin egen Mand, han behøver ikke at tage Hensyn til en bestemt Arbejdstid, en bestemt Tjenestetid og alt det, som den offentlige Virksomhed er nødt til at tage Hensyn til. Han kan stille sig ganske frit, og det møder ofte Sympati i Befolkningens Øjne. Det bidrager ogsaa til disse Ruters Popularitet. Jeg havde langt hellere set, at det havde været Privatbanerne, der i større Udstrækning havde overtaget disse Bilruter, end Statsbanerne, fordi jeg mener, at der saa var mere Garanti for, at Driften vilde blive ved at være, om jeg saa maa sige, mere privat.

Der er imidlertid et Forhold her, som vi ikke kan komme bort fra. Disse Rutebiler kører jo undertiden langs med en Jernbane og omtrent til samme Tider, som Togene gaar paa, for ligefrem at plukke Trafikken fra Jernbanerne, og det giver en

dobbelt Trafikering, en Overtrafikering. Hvis Banerne derimod selv havde Bilerne, kunde de lade Rutebilerne gaa mellem Toggiderne og kunde derved i Virkeligheden dels opnaa en Besparelse paa deres Budget gennem en noget mindre Toggang, dels ogsaa give Befolkningen en bedre Betjening, idet man vilde faa hyppigere Adgang til at komme derhen, hvor man vil. En Overtagelse af Rutebilerne behøver derfor ingenlunde at betyde et Tilbageskridt for Befolkningen, tværtimod. Men, som sagt, jeg havde ønsket, at dette Forhold var blevet reguleret fra første Færd af, og naar det ikke blev Tilfældet, havde jeg ønsket, at Privatbanerne i større Udstrækning havde overtaget Rutebilerne. Men Privatbanerne mangler jo Kapital, der staar Staten stærkere til at købe disse koncessionerede Ruter.

Jeg skal slutte disse Bemærkninger med at sige, at jeg anser Spørgsmaalet for at være ret sammensat og Interesserne en Del forskellige, og at jeg ikke mener, man ved at tage et ensidigt Standpunkt kan opgøre Befolkningens Interesser rent og klart. Det har jeg ogsaa Indtryk af er kommet frem fra forskellig Side under Debatten her. Man vil derfor let kunne forstaa, at jeg ikke kan stemme for den af Forespørgeren fremsatte Paastand paa Overgang til Dagsorden, og den Motivering, man har givet den, skal jo heller ikke gøre mig det lettere at stemme for den, hvis jeg havde haft Tanker i den Retning, ligesom det Overfald paa andre, som foruden de private Rutebilejeres Interesser ogsaa ser paa andre berettigede Interessers Varetagelse, har vist, at han ikke ønsker at virke samlende med sin Dagsorden, og jeg kan altsaa ikke stemme for den.

Ministeren for offentlige Arbejder

(Fris-Skotte): Jeg maa erkende, at jeg havde ikke tænkt, det var nødvendigt at gentage den Debat, vi havde i Foraaret, da vi indgaaende beskæftigede os med hele dette Forhold. Jeg har nærmest taget Spørgsmaalet formelt, idet jeg har vist, at der i den Dagsorden ikke laa nogen som helst Forudsætning for, at Loven skulde sættes ud af Kraft. Jeg har henvist til mine ganske tydelige Udtalelser i saa Henseende. Det ærede Medlem Hr. Vagn Bro nævner, at han paa et senere Tidspunkt henstillede til mig at gaa lidt stille med Dørene, eller hvad Udtryk der blev brugt. Det er vist rigtigt, men naar det ærede Medlem siger, at naar jeg ikke vendte mig imod det, har jeg dermed næsten accepteret det, saa maa jeg protestere. Lige for-